

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Indorum fide. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.

pietatis & castitatis athleta, velut adulter simul & tyrannus in exilium pelleretur. Ille igitur per Thraciam profectus, urbem quandam Illyriæ petiuit.

De Episcopis hæreticis Antiochiæ post sancti Eustathii mortem constitutis. CAP. XXII.

Post discessum Eustathii, Eulalius episcopus Antiochiæ pro illo deligitur. Quo paulo post mortuo, Antiocheni habebant in animo Eusebium Episcopum Cæsareæ ad se transferre. Verum cum & Eusebius ab vno episcopatu ad alterum transferri recusasset, & Imperator illud ipsum fieri vetuisset, Euphronium elegerunt. Quo etiam vita defuncto (annum enim & menses aliquot postquam electus erat, vixit) ecclesiæ illius episcopatus Placétio delatus est. In horum omnium animis similiter delituit Ariana labes. Quapropter quàm plurimi tum ex clero, tum ex populo, quibus propositum erat Deum sanctè & sincerè colere, relictis publicis ecclesiæ conuentibus, separatim per se conuentus agere cœperunt. Quos quidem Eustathianos omnes propterea nuncupauère, quod post abitum Eustathii in vinum coiuisent. Sed vt ad miseram illam meretricem redeat, ea in morbum grauisimum maximeq; diuturnum delapsa, insidias atq; adeo tragœdiam factionis Eusebianæ aperuit, & non duos trësve sacerdotes, sed quàm plurimos de fraudulentis Eusebii conatibus certiores fecit: seq; mercede cōductam illud fictum crimen Eustathio intendisse: & tamen iusiurandū, quo se obstrinxerat, non prorsus falsum esse: Nā Eustathium quendam fabrum ærarium pueri patrem fuisse. Atq; hæc quidem ab optima illa scilicet factione Eusebiana Antiochiæ patrata sunt.

De Indorum fide. CAP. XXIII.

PER idem tempus diuinæ cognitionis lux apud Indos orta est. Nam cum eximia Imperatoris Constantini fortitudo & pietas singularis per omnium ora volitaret, & Barbari vndique vsu experientiaq; didicissent pacem bello longe anteponendam esse, liberè ac fidenter omnes mutuam inter ipsos societatem inierunt. Ac multi visendi causa, non pauci mercaturæ faciendæ, per longa susceperunt itinera. Quo quidem tēpore Tyrius quidam philosophiæ

Iosophie peritus, desiderio extremæ Indiæ visendæ incensus, duobus comitatus adolescētibus, fratris sui filiis, eò profectus est. Qui simul atq; animi sui desyderiū expleuerat, conscensa naue in patriam redire maturat. Inter vias nauis a quationis gratia ad littus appulsa, Barbari forte in eos incursione facta, nonnullos demersere, alios abduxere captiuos. Ille autem Tyrius in mortuorum numerum ascriptus est: adolescentes verò ad regem Indorum deducti: quorum alteri AEdesius, Frumentius alteri nomen fuit. Cum longo tempore iam illius regionis Rex periculum istorum fecisset, & ingeniosos esse perspiceret, suæ ipsius familiæ curam illis imposuit. Quod si quisquā sit, qui verbis meis, minime fidē adhibeat, secum consyderet, res à Iosepho gestas, & regnum Aegypti ab eo administratum. Reuocet porro in memoriam prophetam Daniele, & tres illos athletas, qui tā strenue pro pietate decertarunt. Etenim illi in bello capti, regni Babyloniorum administrationē obtinuere. Mortuo autem Indorum Rege, vixere cum filio suo permagno honore affecti. Ac quoniam in vero Dei cultu educati erant, mercatores, qui eo cōmeabant, cohortati sunt, vt in vnum congregati (vti fert mos Romanorum) diuina ministeria obirent. Longo verò iam tempore dilapso, veniunt ad regem, & mercedem suæ erga illum benevolentiae postulant non aliam quidem, quàm vt ipsis faciat potestatem in patriam reuertendi. Qua re impetrata, in fines Romanorum aduentant: atque Aedesius rectà Tyrum proficiscitur: Frumentius autem studium erga pietatem plurius faciens, quàm aspectum parentum, Alexandriam contendit: docetq; illius ecclesiae episcopum, Indos maxima duci cupiditate luminis diuinæ cognitionis percipiendi. Tenuit quidem id temporis ecclesiae illius gubernacula Athanasius. Qui cum has res audiisset, quis, inquit, melius, quàm tu, vel ignorantiae caliginem ab oculis animorum huius gentis dispellere, vel splendorem diuinæ prædicationis illis porrigere poterit? Quæ cum dixisset, ei sacro sanctum episcopatus munus impertit: mittitq; ad animos illius gentis pietatis doctrinam excolendos. Ille igitur tum patria relicta, tum longissimi pelagi traiectu neglecto, ad gentem contendit culturæ diuinæ penitus expertem. Quam quidem, diuina gratia iu-

Danie. 3.

E L uante,

THEODORITI HISTOR.

uante, summa cum animi alacritate excoluit. Nam miraculis, quæ more apostolorum edebat, eos qui verbis & doctrinæ suæ contradicere conabatur, in suam pertraxit sententiam: & prodigiis, quæ faciebat, sua dicta confirmans, quàm plurimos in dies singulos fidei Christi adiunxit.

De Iberorum ad pietatem translatione.

CAPVT XXIII.

Quemadmodum Frumentius viam Indis ad Dei monstrauit cognitionem: sic eodem tempore mulier quædam capta in bello, Iberes ad veritatem traduxit. Hęc enim assiduis in precibus se defixit: ei lectus fuit & molle stragulum, faccus humi explicatus: ieiunium summarum deliciarum numerauit loco: hac laboriosa viuendi ratione dona affecuta est planè apostolica. Nam quoniam Barbaris propter artis medendi inopiam in more positum erat, vt si quando in morbum inciderent, alius alium adiret, & ab ijs, qui modò ægrotauerant, atq; ad integram erant restituti valetudinem, diligenter perdisceret curationis modum, mulier quædam ad hominem illam quam dixi modo, summa laude ornandam, cum puero morbo vexato recta accedit: orat vt quid agendum sit, ab ea doceatur. Illa acceptum puerum in lecto suo collocat: Deum vniuersitatis architectum supplex precatur, vt benignus puerum morbo liberet. Qui eius precem amplexus, puerum sanauit. Inde admirabilis illa mulier in omnium ore ac sermone versari cœpit. Quod eius factum etiam ad reginæ aures perlatum est. Itaque statim illam accersit ad se. Nam ipsa fortè graui morbo afflictata iacuit. Mulier ne quid suprâ quâ sexus muliebris fert, tentare videretur, reginæ postulatam denegauit. At regina necessitate compulsâ, minimè quid regia sua dignitas postularet, animo complexa est, sed prope ad captiuam ipsa contendit. Mulier eam itidem in suo abiecto ac vili reponit lecto, precesq; , medicamentum planè salutare, morbo adhibet. Regina igitur è morbo recreata, mercedem curationis longe amplissimam, aurum nempe, argentum, indusia, pallas, & id genus alia dona, quæ regalis poscit magnificentia, mulieri apportat. Sancta autem & diuina planè mulier dixit his sibi minime opus esse: seq; veri dei cultus cognitionem

*Vide
Ruff. &
nota.*